

СЕРЦЕ «ЗАВОЙОВНИКА»

Аарон Дембський-Боуден

Її обрав Імператор.

Після цього обрання її рід почав купатися в честі та гордості, що є найбільш ілюзорними з валют. Чимало з її родичів (а їх у заплутаному павутинні законного та незаконного походження були сотні) зичили їй усього найкращого, приходили з попередженнями чи просто тишком-нишком кипіли від заздрощів.

Інші реагували більш відверто. Вона одержала подарунків, хабарів і послуг

на чималий статок, прочитала майже сотню офіційних освідчень і пережила три замаху на своє життя.

Все це не мало значення. Її обрав Імператор.

Звісно, він не прибув особисто. Його рішення прибуло у вигляді сувою, скріпленого Печаткою Малкадора. Сенешаль Імперіуму зафіксував наказ Імператора на письмі та дуже спішно відправив його до територій Дому Андраста. Їй не потрібно було читати сувій, щоб дізнатися про вибір Імператора. Ніщо інше не привело б до шпилів-палаців Кварталу Навігаторів цілу фалангу золотих кустодіанців.

Не встиг її батько розгорнути сувій перед зібраними придворними, як новина вже розповсюдилася шпилями

міста, неначе лісова пожежа. Він сказав Генерал-капітанові Легіо Кустодес два слова. Єдині два слова, яких від нього очікували; найважливіші два слова, які він узагалі промовив за всі довгі десятиліття свого життя (а прожив він чимало).

– Вона погоджується.

Бойовий корабель класу «Глоріана», один з усього двадцяти, побудованих за всю історію. Вона погодилася, тому що не було ні можливості відмовитися, ні відповідного прецеденту. Саме для цієї справи її народили та виростили.

Наступні дні промайнули у вирі приготувань, сповнені чужих зусиль. Не пройшло й тижня, як вона, якій догоджала та докучала невеличка

армія рабів і слуг, відплила до Марсу. В небесах Червоної планети очікував корабель, що затьмарював усі інші навкруги, відкидаючи свою тінь на всіх них і переживаючи останні дні у вакуумному доку.

Вона відчувала його нетерплячість іще до того, як ступила на його ангарну палубу. Про його шляхетний голод яскраво свідчив кожний метр темного зміцненого заліза.

— «Незламна рішучість», — промовила вона вголос. Флагманський корабель Псів Війни. Її перший корабель і її новий дім.

З того часу пройшла ціла вічність. Тепер вони були Пожирачами Світів, а її кораблем був «Завойовник».

Повстання її спантеличило. Вона ж мореплавець, а не боєць. Погляд її був

обернений до чогось іншого, понад і поза тлінними турботами про війну та територію. Війна в ім'я Імператора нічим не відрізнялася від війни в ім'я Воєводи.

Її раби та інформатори почали приносити звістки від екіпажу «Завойовника», розповідаючи історії про вірність і зраду, що суперечили одна одній. Деякі заявляли, що Горове честолюбство змусило їх об'явити війну самій Террі. Інші приносили звістку про трагічну загибель Імператора, хвалячи Гора за те, що він з боєм пройшов Імперіумом, що розвалювався, та повернувся до Тронного Світу, де він завершить громадянську війну та правитиме замість батька.

Вона не знала, кому вірити.

Спочатку не знала. Йшли тижні та місяці, чутки стали звітами, а звіти стали фактами. Вона й досі не була певна, як діяти і чи взагалі потрібно діяти.

Однак вона поверталася до однієї очевидної істини – знову, знову та знову. Її обрав Імператор.

Не Воєвода. Не лорд Ангрон. Не лорд Авреліан, із яким вони плавали тепер. Вони використовували та поважали її тоді, коли взагалі її помічали, та обрали її не вони. Вони повстали проти Того, хто створив Імперіум. Вони об'явили війну Тому, хто подарував таким, як вона, життя в пишноті, та дозволив родинам-кланам Навіс плавати у чорній затоці між зірками.

Тепер вони пливли на Терру, щоб

убити Його – Того, хто обрав її.

Імматеріум був океаном киплячого, верескливого світла. З безумства мігрени скипали обличчя, обличчя з її минулого, що, танучи, ридали, сміялися, лютували та кричали. Варто було поглянути крізь корпус – і можна було побачити тінь «Трісагіона», що плів поруч, величезний, сірий і переповнений життям, гойдався та з боєм проходив неспокійними потоками. Об Лоргарів гігантський бойовий корабель розбивалися хвилі ефіру, змушуючи його стогнати та перекочуватися так само, як стогнав і перекочувався «Завойовник». Як і для будь-якого корабля, що потрапив у бурю, найнадійнішим способом вижити було плисти крізь хвилі, що здіймалися, та боротися з ними

надією, майстерністю та вірою в освячене залізо. Однак «Завойовник» ледве просувався вперед там, де «Трісагіонові» зовсім не було важко. Перший потопав і потерпав від ударів хвиль об днище, тоді як другий проходив крізь ефірний океан, наче величезний непокірний клинок.

З-за меж корабля на неї тиснула чорнота – чорнота, крізь яку не могли бачити жодні очі, – не просто відсутність світла, а його смерть. Навігатор інтуїтивно розумів те, що не могла відчувати жодна інша людина: найглибші течії варпу пожирають світло. Саме тут зустрічало свою смерть світіння.

Маяком її було світло Імператора. Тепер воно було тьмянішим, неначе затьмарене болем, але все одно

лишалось єдиним світлом, за яким можна було плисти. Вона купалася в ньому – так само, як і завжди. Вона йшла за Астрономіканом, а той освітлював найтемніші грані нереальності поза реальністю.

Нещодавно до її апартаментів приходила капітан Саррін, аби поговорити про хвилі варпу, що бушували все більше. Капітан Саррін, яка зверталася до неї «Мій Навігаторе», як годиться, а не «пані Ніша Андраста», як її улесливі раби, була їй до вподоби.

Розмова тривала недовго, позаяк Ніша не мала чого відповісти своєму капітанові. Варп був неспокійнішим, Світло Імператора – тьмянішим, і вона не знала жодної причини того, чому хоч щось із цього було так, –

лише знала, що це так.

За якийсь час після цього до неї прийшов лорд Лоргар Авреліан. «Завойовник» повільний, сказав він їй. Вони затримують флот. Вона вибачилася перед ним, а він посміхнувся, засяявши, наче його батько, Імператор.

Вибачатися нема за що, запевнив він. Деякі уроки можна вивчити не відразу, ото й усе. Тоді він заговорив про інші шляхи крізь варп. Інше світіння, інші маяки, за якими слід плисти. «Трісагіон», сказав він, йшов не за Астрономіканом, а за піснями далеких богів. А чи не чує їх вона? Чи не почує, якщо дійсно постарається?

Він говорив м'яким учительським тоном, але вона бачила, що в його ласкавих очах на неї чигає смерть.

– Чи чуєте ви пісню богів, Навігаторе Андраста?

– Так, – сказала вона Тому, хто несе Слово. Лорд Авреліан залишив її у спокої, та «Завойовник» і досі ледве йшов хвилями. Її брехні надовго не вистачить.

У своїх розкішних апартаментах у серці «Завойовника» вона тримала у вбраних у мереживні рукавички руках пишно оздоблений лазерний пістолет, ховаючи його подалі від очей. Нігті вона мала ідеально чисті – їх щоранку та щовечора чистили її слуги. Її раби завжди тримали її в бездоганній чистоті – чи для профілактики інфекції, чи заради дотримання засвоєних ними придворних стандартів, вона ніколи не знала напевно.

Її королівське вбрання липнуло до шкіри від чесного поту вакуумоплавця. Її трон інтерпретував її безмовні пориви та найменші м'язові судоми, змушуючи корабель іти далі.

Через свій зв'язок із машинним духом «Завойовника», що змінювався та мутував, вона відчувала лють того, що було закуте в кайдани у глибинах темряви корабля. Те, що колись було примархом і чие існування тепер перетворювало священний метал корабля на образ Ангронової люті. Яка ж користь від поля Геллера, коли в кістяку «Завойовника» вже живе варп?

Третім оком вона спостерігала за тим, як «Трісагіон» знову виривається вперед, уже відійшовши на

нескінченно далеку відстань.
«Завойовник» стогнав, напружувався та барився, йдучи за більшим кораблем.

Коли її обрав Імператор (а не ці чудовиська та люди, що тепер пливли його вбити), вона вважала, що заплатить будь-яку ціну, аби побачити ті зірки та світи, яких людство не бачило ще ніколи. Час довів хибність цього переконання. Вона не бажала зраджувати людину, яка її обрала.

Вона притиснула дуло краденого пістолета до скроні. Її слуги бігли, верещали та ридали.

– За Імператора, – сказала вона їм.

Навігатор Ніша Андраста спустила курок і вирвала «Завойовника» з варпу в каскаді ревучого змученого металу.

